

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MONICA BILBOR

2 COLECȚIA
ROMANUL DE DRAGOSTE

*Cioburi de
porțelan*

ambra

2020

Editura Ambra

Colecția *Romanul de dragoste*

www.ambrabooks.com

Redactare și corectură: Silvia Buzori

Tehnoredactare: Marian Truță

Ilustrația: Dreamstime

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BILBOR, MONICA

Cioburi de porțelan / Monica Bilbor. – Vadu Pașii : Editura Ambra, 2020

ISBN 978-606-94881-6-4

821.135.1

Servicii editoriale: Editura Virtuală

www.edituravirtuala.ro

Email: office@edituravirtuala.ro

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Capitolul 1

Era un început cald de iulie, ultimul al anilor nouăzeci. Cu opt luni în urmă, soarta o purtase pe Marilena Stoica într-un orașel italian de la poalele Apeninilor. Acolo unde se îmbină două regiuni: Emilia-Romagna, renumită pentru tradiția culinară, și Toscana lui Leonardo da Vinci. Acel tărâm de invidiat aflat între Bologna, supranumit *orașul roșu* datorită culorii acoperișurilor din teracotă, și Florența, locul Renașterii italiene, o fascinase de prima dată când se duse la fabrica de porțelanuri *Bianchi*.

Din acea dimineață rece de noiembrie când nu se îmbarcase în avionul spre România, viața ei devenise perfectă. Nu regretase nicio clipă alegerea făcută și chiar dacă nu mai zburase de atunci, în fiecare zi se simțea ca și cum ar fi pășit deasupra norilor. Riccardo o copleșea cu dragostea lui, pe Carla și Giovanni îi vedea ca pe niște părinți înțelepți, iar Gianfranco era salvarea ei în momentele de nostalgie, atunci când i se făcea un dor nebun de Doina și de Mihnea.

Soarele își trimitea oblic razele pe Pământ și parcul din jurul vilei era de o frumusețe fără margini. Iarba verde intens înconjură pâlcurile de flori care formau o simfonie de parfumuri și culori. Fântâna arteziană, cu cele patru farfurii dantelate din marmură albă, se asemena unui imens suport pentru prăjituri din porțelanul de lux *Bianchi*. Platoul cel mic găzduia statuia unui băiețel care strângea în brațe o sirenă.

Riccardo deschise portiera din spate a Mercedesului. Într-o rochie înflorată și sandale albe cu toc înalt, Marilena coborî strângând-o la piept pe fetița lor, Aurora. Din liste lungi cu nume românești și italienești, îl aleseseră pe cel care reprezentase starea lor sufletească. Aurora este Zeița zorilor, lumina roșie-aurie care colorează orizontul și întâmpină răsăritul pe care ea îl privise de zeci de ori, fără a-și imagina că într-o asemenea dimineață va aduce pe lume comoara vieții ei.

Urcă scările și-și sprijini capul pe pieptul lui Riccardo. Inspiră acel parfum care reușea să-i stârnească dorința de-a fi iubită, amestecându-se cu liniștea dragostei împărtășită. Ușa apartamentului era deschisă și pe hol, coșuri cu trandafiri roșii le însoțiră pașii.

– Iarăși ai exagerat, zâmbi ea.

Acordurile line ale unui cântec de leagăn se auzeau din camera pe ușa căruia atârna o plăcuță cu inscripția *Aurora*. Albă ca zăpada și cei șapte pitici vegheau patul cu baldachin, iar pe rafturile bibliotecii, printre cărțile de povești, păpușile Barbie își etalau toaletele strălucitoare. O așeză pe Aurora în așternutul de mătase roz.

– Avem o oră liberă până când trebuie să-i dau să mănânce și vreau să mă ții în brațe... strâns, strâns.

– Au trecut greu zilele fără tine, o sărută Riccardo.

Întorcând-o cu fața, privirea i se opri pe decolteul rochiei. Se aplecă, îi deschise fermoarul de la spate și cu un zâmbet plin de fericire șopti:

– Sâni tăi mă disperă. Îi vreau, îi ador...

Vocea Carlei întrerupse frumoasa declarație de dragoste pentru Marilena, una din multele cu care Riccardo o fascina de șase ani încoace.

– Iarăși o sufoci?!

– Mamă, închise fermoarul Riccardo, ești culmea! Nu mă lași să-mi iubesc soția în liniște?

– În liniște? râse Giovanni. E prea devreme s-o iubești așa cum îți place ție.

– De unde știi tu, doctore, cum îmi place mie?

– Dragul meu, ai uitat că locuim de aproape un an sub același acoperiș? Am auzul bun și somnul lejer.

– Giovanni! îl mustră Carla.

– Ce-am spus?! A văzut și el ce naștere grea a avut. Unde ați lăsat-o pe păpușică?

În camera semi-întunecată, Aurora dormea cu brațele ridicate.

– Nu-i așa că e frumoasă? Ca un îngerăș, zâmbi Carla.

– Lăsați-o să doarmă pe Principessa mea mică. Am o treabă cu cea mare.

– Riccardo, potolește-te! mustăci Marilena. Iertați-l, vă rog! Vă aștept după ce proaspătul tătic pleacă la serviciu.

Rămași singuri, Riccardo scoase din seif o cutie din catifea roșie.

– Iarăși bijuterii?

– De ce nu ai răbdare? Deschide-o!

– Riccardo... sunt cele mai frumoase pe care le-am văzut vreodată, pipăi ea safirele multicolore din lanțul de aur. Prețioase, colorate și vesele... Bravo, domnule R.B.! În materie de cadouri, ești cel mai tare!

– Nu eu, cel care le-a creat special pentru tine. Sunt unicat, așa cum ești și tu. Ți mulțumesc pentru cel mai fericit moment pe care l-am trăit în viața mea. Întoarce-te!

Cu o săptămână în urmă, când se dusesse la clinică să nască, Marilena nu-și luase decât verigheta cu inelul de logodnă și cerceii cu diamante din „setul brățării fermecate”, cum îi spunea ea. Se grăbi să-i scoată în timp ce Riccardo îi dădea părul la o parte.

– Când îmi vei face băiatul, o sărută el pe gât, te voi surprinde din nou. Am deja o idee... de cadou, vreau să zic. Dar ca să rămâi însărcinată, trebuie doar să ne dea voie severul ăsta de Giovanni. Abia aștept! Îți dai seama de când n-am mai făcut sex? Unul adevărat, vreau să spun.

Din camera roz se auzi scâncetul Aurerei.

– Știi ce vrei să spui, dar exagerezi. Închide mai repede lănișorul și adu-mi-o pe Principessina ta. Dragul meu, până când nu va învăța să țină lingurița în mână, va trebui să te mulțumești cu jumătate din timpul pe care ți-l dedicam înainte.

– Atunci, ai să dormi mai puțin.

– Oricum va trebui să mă trezesc din trei în trei ore, dar nu ca să facem dragoste... ca în vremurile de mult apuse. Mă schimb și-ți scot altă cămașă. Aceasta s-a pătat cu lapte, râse ea.

La pieptul lui Riccardo, Aurora părea și mai mică decât era și el se distra copios privind-o cum dădea din picioare.

– Poate o scapi, râse Marilena. Strânge-o la piept ca să te simtă, să se învețe cu tine și să te recunoască. E trup din trupul tău, iubitule! Trebuie s-o protejezi...

– O! Tare mi-e teamă că va fi rea, ca tine. Vezi cum se agită când vrea ceva? Mai zici că seamănă cu mine... Principessina, vezi ce mămică frumoasă ai? Cu părul prins la spate, în rochia aceasta decoltată și scurtă, pare a fi o adolescentă zâmbăreață.

Marilena îi făcu semn să-i desfacă fermoarul și nu reuși să se abțină fără a-l provoca. Se întoarse și cu mișcări senzuale își descoperi sânii, puțin câte puțin.

– Dar eu o prefer așa, continuă Riccardo. Mă scoate din minți! Fugi, piază rea! Nu mă pot uita la tine!

I-o puse pe Aurora în brațe și apoi ridică pernele. Așteptă ca ea să-și găsească locul și stând pe fotoliu, nu-și dezlipi privirea de la ele. Pufni când auzi deschizându-se ușa de la intrare.

– Gianfranco! Ciao... spuse Marilena. Credeam că ești la fabrică. Intră!

– Cum te mai simți? Dar tu, gingașă Aurora? le sărută el pe frunte.

– Obosită, dar fericită că mi-au dat drumul de la spital. Domnișoara... vrei s-o ții în brațe? Ia-o, dar bate-o pe spate până scoate tot aerul din burtică. Abia a terminat de supt.

– Ce să faci?! se încruntă Riccardo. O lași pe mâna lui? N-a mai văzut fetițe...

– Doar de la optsprezece ani în sus, sper! pufni Marilena în râs.

– Da... Vrei să spui că și pe-alea trebuie să le bată pe spate?

– Uite cât e de priceput! La *bebelușe*, vreau să spun. Gata, nu mă faceți să râd, că mă doare... undeva, se jenă ea.

– Vezi ce cuminte stă la mine? Abia aștept să crească! O să-i cumpăr o mulțime de cadouri și într-o zi îi va împărtăși bătrânului ei unchi secretele de domnișoară. Urmează băiețelul?

– Urmezi tu! Apropo, unde e Laura? De ce nu a venit la clinică? V-am întrebat de zece ori și ca de obicei, când e vorba de viața ta sentimentală, nu primesc răspunsuri.

– E plecată în concediu.

– Concediu sau concediată?

– Relația noastră nu avea nici sare, nici piper.

– Sarea și piperul, dragul meu, se numesc *pasiune*, *dragoste*, *iubire* și *dăruire*, dar nu-i nimic. Și așa nu-mi plăcea, ca să nu mai vorbim de Carla. Ai să găsești alta mai tânără care o să-ți facă o căruță de copii și o să te facă fericit... Bineînțeles, dacă n-ai să te mulțumești cu acele *Extra*, se uită ea urât la Riccardo.

– N-o băga în seamă! Tu distrează-te cât mai poți. Nu vezi că eu trebuie să aștept, după părerea super calificată a lui Giovanni, cel puțin o lună până când o să pot face sex?

– Cu Marlen, vrei să spui? râse Gianfranco. Dar cine e mândru cu brunetica asta dulce?

– Gata! Fugiți la muncă! Vă tot plângeți atât...

Luă capotul de pe marginea patului și când vru să se ridice, cuvertura mătăsoasă alunecă și-i dezveli picioarele. Se ghemui, dar nu destul de repede ca să evite privirile scânteietoare ale fraților Bianchi. *Atât de deosebiți, și totuși, când văd o femeie, se aseamănă ca două picături de apă. De apă?! Nu, de vin licoros care se prelinge pe pereții unui pahar de cristal. Îmbătător, dulce și parfumat, eleganța cristalului... Îi iubesc așa cum sunt! Zâmbi și-și luă fetița. Le făcu din mână și se duse în camera roz.*

Ora prânzului trecuse de mult și Riccardo nu se întorsese încă. Se ridică din pat și pe masa din sufragerie găsi tava cu mâncare. Ridică cloche-ul din inox de pe farfuria întinsă. Era rece ca și friptura de sub el. Tereza nu o trezise. *Hm... Ceva nu e în regulă! Își aminti ce spusese Gianfranco. Cu Marlen, vrei să spui?! Dacă nu cu mine, atunci cu cine? Oftă și încercă să se consoleze singură. Nu te agita degeaba. N-ar fi prima dată când ia masa cu un client sau cu un furnizor. Din seara în care avusese loc prezentarea colecției 1998, nu-i mai dăduse niciun motiv să se îndoiască de fidelitatea lui. Unde, cu cine fusese sau la ce oră se întorsese acasă, rămăsese o enigmă.*

Luă felia de tartă cu piersici și se duse în camera Aurorei. Era trează. Coborî cu ea în brațe și după ce-i spusese Terezei că poate lua tava de sus, ieși în spatele casei. O puse pe fetiță la sân și adormi sub umbrelă, pe patul pliant de la marginea piscinei.

Zece minute mai târziu, Giovanni, care abia se întorsese de la clinică, urcă spre camera Aurorei. Le văzu de la fereastră pe amândouă și se grăbi să coboare. O luă pe fetiță din brațele Marilenei, o legănă câteva minute și apoi o puse în coșul decorat cu dantelă imaculată.

Marilena dormi profund până când Aurora începu să plângă. Se pipăi pe piept și deschise ochii speriată. Scâncetele veneau din coșul aflat lângă ea. *Cum o fi ajuns acolo? Doamne, Marlen! Trebuie să ai mai multă grijă!* Nu reușea să-și amintească nimic și dintr-odată un sentiment plăcut îi aduse zâmbetul pe buze. *A venit Riccardo! Vezi, prostuțo, te gândești repede la amante...*

Era transpirată și-i veni o dorință nebună de-a se arunca în apa limpede și albastră din fața ei, dar pentru o baie în piscină trebuia să mai aștepte. Mângâie fruntea micuței și reuși s-o adoarmă din nou. Întoarse capul și colțurile buzelor se schimbă dintr-un zâmbet fericit într-unul trist. Se încruntă văzând că ușa garajului era deschisă și mașina lui Riccardo lipsea. *Nu s-a întors... Nervoasă și hotărâtă să-i spună vreo două, luă telefonul de pe măsuta din holul casei. Numărul de mobil... L-am uitat! Of! Cu mobilele astea, neuronii o să se atrofieze. Pufni și sună la „Mar-Lux”. Răspunse Doina.*

– Ciao, singura mea prietenă! Voiam să te anunț că am venit acasă.

– Bună, draga mea! Mă bucur. Cum te simți?

– Dorm pe unde apuc... aș da o avere pentru o noapte întreagă de somn. Trebuie să fac ceva! Voi mai aveți puțin și plecați în concediu. Eu abia aștept să mă întorc la muncă. O să înnebunesc stând în casă.

Vocea începu să-i tremure. Voia să i se plângă, dar știa că Doina fusese întotdeauna de partea lui Riccardo. Renunță la idee.

– Mi-e dor de tine, continuă ea. Mihnea...

– Marlen, ce ai?! Doar nu plângi. Depresie post-partum?

– Ce depresie?! Eu și depresia! Riccardo mă scoate din sărite, spuse ea apăsător.

– Ce-a mai făcut de data asta? Nu-ți plac bijuteriile sau nu vrea să te ducă la mare?

– Ești rea! N-a venit la prânz și nu sunt convinsă că stă nemâncat până diseară. Se plânge că nu mai rezistă fără să facă sex... Crezi că e normal?

– Mă întrebi pe mine?!

– Pe cine să întreb? Pe Gianfranco? Pe el, care cheltuiește o mulțime de bani cu prostituate de lux? Sau pe Giovanni, care n-a avut niciodată copii, sau pe Carla, văduvă de o sută de ani? Deci?!

– Deci, ce? Riccardo te iubește. De-aia vrea să facă dragoste... *cu tine*, nebuno! Nu mai căuta amante și du-l cu vorba. Cine a vrut un bărbat iubăreț? Încearcă să nu-l provoci.

– Am înțeles. Ai fost și ai rămas de partea lui. Trădătoarele! Dar să lăsăm asta. Oricum nu am chef să despici firul în patru când ajungem acasă. Am mai încercat o dată și n-am aflat adevărul, nici până în ziua de azi.

– Dacă face sex cu vreo *Extra*, cum le spui tu, n-ai de ce să te îngrijorezi. Iar dacă are o amantă pe care o iubește doar din opt în opt luni, cu tine făcea dragoste din două în două. Deci ești mai tare, fără să vorbim că aveți un copil împreună.

– Doinița! Vrei să mă enervezi și mai tare? Ce e cu veninul ăsta? Nu cumva Mihai doarme pe canapea?

– Nu e disperat ca al tău. Stai liniștită! Tu știi cum să stăpânești un bărbat, mai ales unul care e nebun după tine.

– Of, să sperăm. În rest, ce noutăți mai sunt pe acasă?

– Soția lui Felix e însărcinată.

– A reușit?! Îmi pare bine. Poate așa se mai liniștește și iubărețul ei... nu numai al meu, râse ea.

– Da, chicoti prietena ei. Mi-a spus Mihnea. Apropo, abia așteaptă s-o vadă pe Aurora. Când veniți? Mi-e dor de tine.

– Cine știe... Sper să nu rămân însărcinată prea curând. Altă idee tâmpită de-a lui!

– Mai vrei unul?!

Huruitul tobelor de eșapament de la Ferrari făcu geamurile să vibreze și Marilena se ridică.

– Minune! S-a întors latin lover-ul meu. Te sun altădată...

– Calmează-te și nu fă o scenă de gelozie cum știi tu. Sunt sigură că nu te-ai schimbat.

– M-am schimbat, oftă Marilena. Habar n-ai cât de mult m-am schimbat. Te sărut! Salută-i pe toți și o să vă trimit fotografiile cu Aurora.

Riccardo ieși din garaj și se apropie zâmbind. După discuția cu Doina, Marilenei tot nu-i ieșise din minte ideea unei amante, iar gândul la Felix o întristă.

– Ciao, Principessa! De ce ești supărată? o sărută el pe gură. Cu cine vorbeai la telefon?

– Cum a fost azi? schimbă ea vorba. Bănuiesc că ți-e foame... la mâncare mă refer.

– Ești ironică? Ce vrei să insinuezi?

– Vezi? Am dreptate! Unde ai fost la prânz?

– Ce dreptate, Marlen?! Ai vorbit cu Doinița? Tot mai ai nostalgia vieții agitate de-acum un an? Nu te înțeleg. Îți lipsește ceva? Nu te iubesc îndeajuns?!

Marilena se ridică, îl prinse în brațe și-i simți inima bătând puternic. Își vârî nasul pe sub haina de la costum și respiră ușurată. Nu simțise alt miros decât parfumul lui senzual.

– Nu fi prostuț! Te iubesc de la minus și până la plus infinit. Viața mea e o poveste mai frumoasă decât orice roman de dragoste.

– Și eu te iubesc, dar când ajung acasă, nu vreau să te văd nervoasă sau tristă.

Cu un deget îi ridică bărbia și-i mușcă buza de jos. Apoi o strânse de mijloc și o sărută cu atâta pasiune încât Marilenei i se